

Žít beze strachu

David Wilkerson June 11, 2007

„Požehnaný Pán, Bůh Izraele, neboť nás navštívil a svému lidu zpřisobil vykoupení. Vyzdvihl nám roh spásení ... jak mluvil skrze ústa svých svatých proroků, kteří byli od věků, o vysvobození od našich nepřátel ... aby prokázal milosrdenství našim otcům a vzpomenu na svou svatou smlouvu“

„Na přísahu, kterou přísahal Abrahamovi, našemu otci – že nám dá, abychom vysvobození z ruky svých nepřátel beze strachu sloužili jemu ve svatosti a spravedlnosti před jeho tváří po všechny dny svého života“ (Lukáš 1:68–75).

Bůh řekl toto zaslíbení od počátku světa, odpřisáhl je smlouvou Abrahamovi. V tomto zaslíbení jsou zakotvena dvě úžasné milosrdenství: první, že přijde Spasitel, který „nás vysvobodí od všech našich nepřátel,“ a druhé, že nás Spasitel zmocní, „abychom mu sloužili beze strachu, ve svatosti a spravedlnosti před jeho tváří po všechny dny svého života.“

Všichni proroci ukazovali na naplnění tohoto slova v Kristu. A tato zaslíbení byla naplněna v Ježíšově vítězství na kříži. Tam Pán porazil všechna knížectví a mocnosti tmy, svou patou rozdrtil Satanovu hlavu. Bylo to na Kalvárii, kde nás Mesiáš osvobodil od všech našich nepřátel.

A co druhá součást tohoto zaslíbení? Říká, že Kristus učinil opatření, abychom žili beze strachu po všechny dny svého života. Jak úžasná myšlenka: můžeme strávit zbytek svých dnů na této zemi, aniž bychom se ohodlivo obávali.

Když se zamyslím nad tímto druhým aspektem Božího zaslíbení, musím připustit: nedosáhl jsem toho. Písmo nám ukazuje, že i apoštolu Pavlovi trvalo dlouho, než došel do místa, kde žil beze strachu. A co ty? Dosáhl jsi tohoto místa? Všichni jsme zažili tu první část zaslíbení: Kristus přinesl do našich životů vítězství nad démonickými nepřáteli. Ale pokud jde o tu druhou část – žít beze strachu – mám pocit, že jen málokdo z nás si užívá opravdovou svobodu od strachu.

Ale Bůh by nám toto smluvní zaslíbení nedal, aniž by nám také neukázal, jak ho dosáhnout. Opravdu, Písmo jasně naznačuje způsob, jak můžeme každý věřící žít a sloužit mu beze strachu.

V 1. Janově epistoletě nám Bůh ukazuje, jak můžeme žít beze strachu

Apoštol Jan to shrnuje v jednom verši: „Dokonalá láska vyhání strach ven“ (1. Jan 4:18). Apoštol navíc říká: „V lásce není žádný strach ... kdo se však bojí, nedošel k dokonalosti v lásce“ (stejný verš). Strach? Je to, pokud žijeme ve strachu, můžeme vědět, že neznáme dokonalou lásku.

Dovolte, abych podotkl, že Jan neříká: „Dokonalá láska ke Kristu vyhání strach ven.“ Nemluví o neochvějně lásce nebo vyvrážděné lásce v křesťanovi, jak sugerují některé komentáře. Tam pro opravdové věřící dokonalá láska nezačíná.

Samozřejmě, že milujeme Boha, to je nad všechny pochybnosti. Ale zamyslete se nad tím, co Jan říká o dokonalé lásce na začátku kapitoly: „Jestliže milujeme jedni druhé, Bůh v nás přebývá a jeho láska je v nás dovedena k

dokonalostí“ (4:12). Dokonalá láska je, podle Jana, v první řadě bezpodmínečná láska k našim bratrům a sestrám v Kristu.

Kesťan může říkat, že miluje Boha, že činí Boží vůli, že v něm vykonává práci království. Takový člověk může být uctíván a užitel Božího slova. Ale jestliže si drží zášť nebo mluví proti někomu jinému – jestliže se uzavírá před někým v tle Kristov – chodí v temnotě a je na něm duch smrti. Celý jeho život, všechny dobré skutky, jsou u tohoto člověka v nepořádku. Přemýšlejte, co o něm říká Jan:

„Kdo říká, že je ve světle, a nenávidí svého bratra, je až dosud v temnotě“ (1. Jan 2:9). Jan říká, že takový člověk má každý důvod ke klopýtnutí. Dodává: „Kdo nemiluje bratra, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal“ (3:14–15).

Máš-li zájem o život beze strachu, Jan říká, že existuje způsob, jak ho získat. Opravdu existuje dokonalá láska, která vyhátní všechny strach ven. A zde je první krok, který musíme my všichni udělat: „Milování, jestliže Bůh takto miloval nás, máme i my milovat jedni druhé“ (1. Jan 4:11). První krok je jednat s našimi vztahy v tle Kristov.

Podle Jana je právě tohle místem, kde začíná dokonalá láska. Milovat druhé není něco, co bychom „měli“ dělat, ale je nám přikázáno, abychom to dělali. V předcházející kapitole Jan říká: „A to je to jeho přikázání, abychom uvěřili jménu jeho Syna Ježíše Krista a milovali jedni druhé, jak nám dal přikázání“ (3:23). „A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval i svého bratra“ (4:21).

Jednoduše řečeno, máme milovat druhé, tak jako Kristus miloval nás. Ale co je myšleno láskou k druhým? To je víc než odpuštění, mnohem víc. Je to odpustit všechny hříchy a provinění, kterých se druhí v naší době dopustili. Je to nabídnout jim přátelství. Znamená to velmi si jich vážít, tak jako ostatních členů tle Kristova. A také to znamená být jim k dispozici v záse jejich potřeb.

A co víc, milovat druhé znamená nikdy se nevracet k nějakému špatnému úsudku nebo zranění, která byla učiněna nám nebo naší reputaci. Stručně řečeno, znamená to odpustit a zapomenout, pohřbit celou minulost v moři zapomenutí, do kterého Kristus vhodil všechny naše hříchy proti němu.

Víme, že Bůh vidí srdce. A tak se každý z nás musí podívat dovnitř a ptát se: „Dal jsem všechna svá zranění pod krev, ale skutečně jsem odpustil těm, kdo mi je způsobili? Je ve mně 'láska k druhým' dokončným dílem? Nebo mám dál pronásleduje hořkost?“

Janova druhá epistola nám přináší varování

Jan 2 říká, že chodit v pravdě je „Kristovo učení“ (2. Jan 9). Co přesně je tímto učením? Je to úplně poslechnout Boží přikázání, abychom milovali jeho tle. „Příchází-li k vám někdo a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu, ani ho nezdavte. Kdo totiž takového zdraví, účastní se jeho zlých skutků“ (2. Jan 10–11).

Tohle slovo od Jana je velice vážné. A pevně je do něj vloženo varování, abychom nedopřáli sluchu nepřekným a nemilosrdným pomluvám. Ať už taková slova říkáte nebo je přijímáte – po telefonu, nad kávou, i v církvi – posluchač je zrovna tak vinen jako pomluvač. A oba se posmívají učení Ježíše Krista. Bůh nám pomoz, abychom viděli hrozný důsledek naslouchání nepřekných řečí, hořkosti, detailům o chování druhých, popřívání sluchu někomu, kdo ze sebe sype jednostrannou historku plnou hněvu a sází semínka nejednotnosti.

Milování, tahle věc odpuštění a milování druhých je přikázání. Ale, podle Jana, je to také láskyplné pozvání do života svobody od strachu. Říká, že Duch svatý nás do této pravdy nepožene, ale bude nás přemlouvá, jemně s námi jednat: „Jeho přikázání nejsou těžká. Nebo všechno, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra“ (1. Jan 5:3–4).

Může to být obtížné milovat a odpustit druhým, zvláště těm, kteří nás hluboce zranili. Ale Jan ujišťuje: „A toto je ta smělá důvěra, kterou máme k němu, že o cokoli bychom prosili podle jeho vůle, slyší nás. A víme-li, že nás slyší, když o cokoli prosíme, víme, že prosby, které jsme mu předkládali, máme naplněné“ (5:14–15).

Když se naučíme milovat a odpouštět, Duch svatý vytrhává z našich srdcí kořeny neodpuštění. A nezůstane po nich žádná stopa, je to navždy pryč. Teď se můžeme modlit za ty, kterým jsme odpustili, smýšlet o nich dobře, dokonce jim sloužit. Nakonec je vidíme jako očištěnou stejnou kreví, která očišťuje nás, vidíme, že jsou jedno s námi v tle Kristov. To je opravdové srdce Ježíše.

Mimoto, jakmile jednou vyřešíme tuto záležitost o milování druhých, jako Kristus miloval nás, je tu ještě jedna část, kterou je třeba vzít v úvahu. Víte, milování druhých je dokonalá láska jen zčásti. Druhá část dokonalé lásky je znát a věřit lásce, kterou má Bůh k nám

„A my jsme poznali tu lásku, kterou má Bůh k nám, a uvěřili jsme jí. Bůh je láska, a kdo přebývá v lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm. V tomto došla Boží láska s námi k dokonalosti: abychom mohli směřovat v soudný den, poněvadž jaký je on, takoví jsme i my na tomto světě“ (1. Jan 4:16–17).

Všimněte si poslední části této pasáže. Jan nám říká, že tebe žijeme, jako žil Pán: odpouštíme a milujeme své nepřátele. Neztává v nás žádná pomsta, zášť, rasové předsudky – nic, co by nás odsoudilo před Soudným dnem. A tak tebe musíme znát a plně věřit lásce, kterou má Bůh k nám.

„V tom je láska, ne že bychom my milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna, obě slitování za naše hříchy“ (1. Jan 4:10). Vidíte, co tu Jan říká? Je nám dána láska k Bohu. Dokonalá láska také znamená znát a věřit Boží lásce k nám.

Navíc Jan říká, že v této lásce nesmí být žádný strach, žádné pochybování o ní. Proč? Budeme-li pochybovat o jeho lásce k nám, budeme žít v mukách: „Strach má muka“ (4:18). Důvera v Boží lásku znamená vědět, že On má trpělivost s našimi nezdary každý den. Slyší každý náš pláč a volání, registruje každou slzu, cítí bolest našeho srdce a je pohnut soucitem, když nařekáme.

Tento aspekt Boží lásky je názorně objasněn v knize Exodus, kde Pán touží zjevit svou milující přirozenost svému lidu. Řekl Mojžíšovi: „Osvobodím Izrael,“ a Písmo říká: „Synové Izraelští upli pro roboty, a křičeli. I vstoupil k Bohu křik jejich pro roboty. A uslyšel Bůh nařekání jejich“ (Exodus 2:23–24). „Hospodin řekl: Zřetelně viděl jsem trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptě ... nebo znám bolesti jeho. Protož jsem sstoupil, abych vysvobodil jej“ (3:7–8).

Faraon znemožnil otročeným Izraelitům, aby splnili kvóty na vyrobené cihly. Jak tedy lidé reagovali na Boží zaslíbení, že je vysvobodí? „Ale neslyšeli Mojžíše pro úzkost ducha a službu přetřkou“ (Exodus 6:9).

Ptám se vás, věříte, že Bůh vidí vaši potřebu a vaše poměry, jako je viděl u Izraele? Často zbrkle říkáme: „Kristus je všechno,“ avšak když přelíme krizi – když se jedna věc za druhou nedaří, když se zdá, že naše modlitby nejsou zodpovězené, když mizí jedna naděje za druhou – upadáme do strachu. Opravdu, podléháme strachu vždycky, když kolísáme ve své víře v Pána, nespolehnáme na něm úplně ve všem. Ale faktem je, že Bůh nikdy nezradí žádné své dítě v záse jeho bolesti a trápení, i když se všechno zdá naprosto beznadějně.

Milování, naše víra není opravdovou vírou, pokud není testována do krajnosti. Když Hospodin osvobodil Izrael z Egypta, řekl svému lidu: „Vyvedl jsem vás z otroctví, abych vás přivedl ke mně.“ Potom je vedl krok za krokem do míst tak obtížných, že je mohl zachránit jen zázrak. Byly to těžké, nepřekonatelné situace, ale byly určeny pro věčný záměr: aby v nich vytvořily naprostou závislost na Bohu, co se týče všech zdrojů.

Bůh se zavázal, že pro ně udělá nemožné. Když tam nebyla žádná zjevná cesta, po které by šli, On pro ně cestu udělal. A Bůh vykonal všechno, co zaslíbil. Jediné, co od svého lidu žádal, bylo, aby věřili, že je miluje, že ví o všem, co snášejí, že slyší každý jejich pláč a volání. Všechno, co chtěl, bylo slyšet je, jak v pevné víře říkají: „S mým Bohem není nic nemožné.“

Co je důkazem víry? Je to pokoj. Je to postoj srdce, které říká: „Ať živý nebo mrtvý, jsem Pánův. On je mi ve všem věrný, bez ohledu na to, jak zlověstně to může vypadat.“ Autor epistolý Židům poukazuje na tento postoj, když píše: „A tak Božímu lidu zůstává svátek“ (Židům 4:9).

Co je důkazem, že jsme ještě nevstoupili do odpočinku? Je to strach. Jak píše Jan: „Kdo se pak bojí, není dokonalý v lásce“ (1. Jan 4:18). A Jakub popisuje důsledky neodpočívání v Boží lásce k nám: „Ať však žádá ve víře a nijak nepochybuje, neboť ten, kdo pochybuje, je podobný mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať se takový člověk nedomnívá, že od Pána něco dostane“ (Jakub 1:6–7). Důsledky neodpočívání v Boží lásce vidíme v příběhu Josefa a jeho bratrů

V tomto příběhu slouží Josef jako model Krista. Jeho starší bratři ho nenáviděli kvůli jeho bezúhonnosti, takže když potkali jakési kupce směřující do Egypta, prodali jim Josefa do otroctví. Po mnoha tvrdých zkouškách a letech utrpení se stal Josef pravou rukou faraona. Byla mu dána vize o sedmiletém celosvětovém hladomoru a poradil

faraonovi, aby vytvořil zásoby obilí. Faraon tak učinil během úrodných let a potom nastal hladomor.

Když bylo jídla poskrovnu, poslal Josef v otec Jakob deset svých synů do Egypta, aby od faraona nakoupili obilí. Co následovalo, je známý příběh: Josef své bratry poznal, ale oni ho nepoznali. Během jejich setkání je Josef zaslechl, jak vyznali svůj hřích, ale mysleli si, že jim nerozumí. Řekli: „Jistě provinili jsme se proti bratru svému. Nebo vidíte, jsme ssouzení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protože přišlo na nás ssouzení toto“ (Genesis 42:21).

Jaká byla Josefova reakce na jejich přiznání? „A odvrátiv se od nich, plakal“ (42:24). Jak se příběh dál rozvíjel, bylo jasné, že se Josef ve svém srdci se svými bratry usmířil. Aťkoliv mu strašlivě ublížili, Josef toužil dát se svým blízkým poznat, padnout jim kolem krku, políbit je a smířit je se sebou.

Podle Pavla to zobrazuje Boží srdce vůči nám. Pavel píše: „Když jsme ještě byli nepřátelé, byli jsme s Bohem smířeni skrze smrt jeho Syna“ (Římanům 5:10). „(Během), který nás se sebou smířil skrze Ježíše Krista“ (2. Korintským 5:18). Když jsme byli hříšníci, Bůh odstranil každou překážku, která nám bránila, abychom s ním mohli být smířeni, obětí jeho Syna na kříži. Navíc touží, jako Josef, po tom, aby svým milovaným zjevil své srdce.

Nakonec už Josef nedokázal utajovat svou lásku ke svým bratrům. „Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem ... a řekl Jozef bratřím svým: Přistuptež medle ke mně ... Protož nyní nermuťte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi“ (Genesis 45:2, 4–5). Josefova láska k jeho bratřím měla málo co dít s jejich přiznáním. Nebyl to důsledek jejich modliteb, nebo přst, nebo nějakých dobrých skutků, nebo upřímných slibů, že budou jeho služebníky. Všechno to byla nezasloužená láska.

Totéž je pravdou o nás u Boha. Miloval nás, když jsme ještě byli hříšníky – dříve než jsme učinili pokání, dříve než jsme zažili zbožný zármutek, dříve než jsme v něho uvěřili. A tak se vás ptám: O kolik víc nás Bůh miluje teď, že jsme se chopili jeho lásky a přijali jeho milost?

Tato veliká láska je vyjádřena ve zpřesobu, jakým Josef jednal se svou rodinou, jakmile se s ním smířili: „I osadil Jozef otce svého a bratřích své, a dal jim vládu v zemi Egyptské v kraji výborném“ (47:11). Josef nasytil a živil ty samé bratry, kteří se k němu obrátili, dodával jim jeden vřz za druhým plný nejvyšších egyptských pochoutek.

Přesto i potom žili ti muži stále ve strachu z Josefa. O sedmdesát let později, když jejich otec zemřel, převezl Josef a jeho bratři Jakobovo tělo zpět do Kanaanu, kde ho s velkými fanfárami pohřbili. Když tam byli, začali si mezi sebou Josefovi bratři šeptat: „Snad v nenávisti nás mítí bude Jozef, a vrchovatě nahradí nám všechno zlé, kteréž jsme jemu učinili“ (50:15).

Tak šli ke svému bratrovi, padli na své tváře a ve strachu ho prosili: „Ještě, než náš otec zemřel, přikázal nám, abychom šli za tebou, přiznali svůj hřích a požádali o milost. Prosíme tě, Josefe, abys nám odpustil. Budeme tvoji služebníci. Máš naše životy ve svých rukou.“

Jak na to Josef reagoval? „I rozplakal se Jozef, když k němu mluvili“ (Genesis 50:17). Přes slzy zármutku mluvil vlídně ke svým bratrům a uklidňoval je: „Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha?“ (50:19). Věřím, že Josefovy slzy nám prozrazují, jak moc byl zraněný. Přetrvávající strach jeho bratřích ho hluboce ranil. Uvažujte o tom, co si musel myslet: „Odpustil jsem svým bratrům před sedmdesáti lety. Ale oni žili po celou tu dobu ve strachu! Nikdy nepoznali, jaké je moje srdce vůči nim. Nikdy moji lásku nepřijali.“

Josefovi bratři neměli důvod se ho bát. Ale považte, co si vzali do hlavy, o čem po všechny ty roky přemítali: nikdy se neradovali z Josefova zaopatření, jeho darů, jeho zdrojů, jeho laskavosti a lásky. Následkem toho nebyli nikdy v pohodě, klidní, nikdy si nedokázali užívat života, ale místo toho stále mysleli na své minulé hříchy – a stále špatně soudili srdce svého bratra.

Josef z nich byl nadšený, projevoval jim svou lásku objetím, polibky, slzami radosti. Radoval se, že je může požehnat a vychloubal se jimi před smyslnými a svetskými Egypťany. Tím vším jim říkal: „Jsme usmířeni. Nezajímá mě, co jste udělali v minulosti. Chci vám jen ukázat, jaké je moje srdce vůči vám.“ Ale jak šel rok za rokem, bratři mu nikdy nedověřovali. A tak byli neustále plní úzkosti, bez radosti, zavaleni břemeny. Mysleli si, že každá zkouška byla Božím způsobem odplaty za jejich hříchy.

Je smutné, že totéž je dnes pravdou o mnoha Božích lidech. Podobně jako Josef se Bůh rmoutí nad smutkem a bolestí, kterou si způsobujeme tím, že neodpovídáme v jeho lásce. Epištola Židům nám říká, že Kristus ve slávě je

dot?en pocity naší slabosti (viz Žid?m 4:15). Má s námi „pocit sounáležitosti,“ ú?astenství s bolestí, a je zran?ný, když jsme zran?ní. ?ekn?te mi, milovaní, co d?láte s touto velikou pravdou?

Zde je to, co v??ím, že bylo nejhlubší p?í?inou Josefových slz. Nebylo to, že jeho brat?i nesprávn? soudili jeho charakter nebo zneužívali jeho lásku. Spíš to bylo následující, co m? zaujalo v jednom starém církevním hymnu: „Ach, jak pokoj ?asto lehkomyln? ztrácíme, ach, jak zbyte?nou bolest snášíme, vše proto, že nep?inášíme všechno v modlitb? Bohu.“

Jestliže Josef opravdov? miloval své bratry – jestliže z nich m?l opravdu radost – m?žeme v?d?t, že ho zarmucovala zbyte?ná bolest, kterou jeho brat?i celé ty roky snášeli. Myslel na vysilující strachy, kterými trp?li, pokoj a radost, o které p?išli, všechnu vinu a odsouzení, roky, kdy byli spoutáni ?et?zy strachu. A já v??ím, že Josef plakal, protože za ním nep?išli, aby to dlouho p?edtím vy?ešili. Otev?el jim své dve?e, ale oni nikdy nevstoupili.

Podle Jana, je-li naše láska p?ipojená k Božímu slovu – vezmeme-li si jeho lásku a pé?i o nás za své a milujeme-li bezpodmíne?n? jeden druhého – jenom tehdy budeme žít beze strachu. V den soudu budeme mít sm?lost. A budeme moci žít tady a te? jako žil Kristus: beze strachu. Když je strach vyhnán ven, stane se n?co nádherného

Když je všechen strach pry?, jsme hned v dokonalé lásce. Naslouchejte slov?m písn?, kterou zpíval David: „Sláva a jasnost p?ed ním, síla a veselí na míst? jeho“ (1. Paralipomenon 16:27). Základ slova „veselí“ znamená v Novém zákon? „skákat radostí.“ Boží srdce ská?e radostí nad t?mi, kdo si užívají plnost dokonalé lásky.

Práv? te? se sv?t utápí ve strachu. Lidstvo se t?ese kv?li globálnímu oteplení, má strach z teroristických útok?, nukleární války, nejisté ekonomiky, epidemie AIDS, masových vrah?, vzestupu islámu, politického chaosu, obecn? rozší?ené závislosti na drogách, alkoholu a pornu. Ptám se vás: Jak m?žeme ovlivnit lidi pro Krista, když budeme sužováni stejným duchem strachu, který má sv?t? Jakou nad?ji m?žeme nabídnout – opravdu, jaké evangelium to kážeme – když nás nem?ní a neosvobozuje od strachu?

B?h p?išel s Novou smlouvou, aby svou církev ujistil o své lásce a úplném odpušt?ní h?ích? ... aby nás dovedl k poznání, že se z nás raduje ... vše pro to, abychom mohli znát jeho láskyplné srdce k nám a žít všechny své dny beze strachu. Posu?te sami:

„Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a p?ijdou na Sion s prozp?vováním, a veselé v??né bude na hlav? jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek pak a úp?ní ute?e od nich“ (Izaiáš 35:10). „Hospodin sv?tlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti? ... Protož by? i stany své proti mn? rozbili, nebude se lekati srdce mé“ (Žalm 27:1,3).

Dávno už nastal ?as, aby Boží lid vložil všechno do jeho rukou. Naléhav? t? vybízím, p?esta? se snažit vymyslet sv?j zp?sob, jak z problému ven. Místo toho odpo?ívej v moci Božího slova. Nech Boha, a? do tebe vloží svou radost práv? te?, dnes. Tvoje šťastné srdce bude „šokovat a budit respekt“ všech kolem, kdo jsou ustrašení. „A budeš k užasnutí a p?ísloví i v rozprávku všechn?m národ?m, mezi kteréž zavede t? Hospodin“ (Deuteronomium 28:37).?

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1206/>